

Kirkedagens åbningsgudstjeneste Kristi Himmelfartsdag torsdag den 17. maj

**Dialogprædiken ved:
Biskop Niels Henrik Arendt (NHA), Haderslev,
og sognepræst Inge Lindhardt Mikkelsen (ILM),
Aastrup-Vonsbæk**

**Før prædikenen: Oplæg ved sognepræst Werner Fischer Nielsen
i rollen som Lukas: Kristi Himmelfartsberetningen genfortalt**

ILM (står med en kikkert og kigger op):

”,, og mens disciplene stod der og kiggede op for at få det sidste glimt at Jesus med sig, så havde de sikkert ønsket sig, at de havde sådan en kikkert. For så havde de kunnet se Jesus lidt længere tid og måske følt, at de ikke var helt alene endnu.

Det er jo det, en kikkert kan: Den kan få ting, der er langt væk til at se ud som om de er tæt på. En fugl der flyver oppe på himlen kan kikkerten få til at se ud, som om den flyver lige over hovederne på os. Et skib langt ude på havet kan kikkerten få til at se ud, som om det sejler lige for fødderne af os.

Men fuglen er i virkeligheden langt væk – det er problemet med kikkerten: Den får kun tingene til at se ud som om. Skibet er stadig mange kilometer ude på havet. Og er det ikke det samme med Jesus: Betyder himmelfarten ikke, at han er langt borte nu? Men engang imellem kan vi få det til at se ud, som om han er i nærheden?”

NHA:

”Jeg tror vi ind imellem er lige så gode til at vende kikkerten omvendt, så det der er tæt på kommer til at se ud, som om det er langt væk! Det handler om både nærhed og fravær, og det er noget, som vi oplever, når vi tror.”

ILM:

”Ja, og det oplever vi også ved at leve sammen som mennesker. Vi oplever nærhed og fravær fra de mennesker, vi holder af.”

NHA:

”Og det oplever vi også i forhold til Jesus. Vi kan godt sommetider tænke, at han er meget langt borte fra, hvor jeg er i dag. Jesus vidste på forhånd, at disciplene ville have den fornemmelse engang imellem, for han taler meget med dem for at forberede dem på, at de vil have det sådan. At de vil få følelsen af forladthed.

Men samtidig lover han både dem og os noget: At han stiger til himmels for at kunne være hos os alle sammen altid: ”Jeg er med jer alle dage indtil verdens ende”. Så det handler ikke om at prøve at få det til at virke, som om Jesus er nær. Vi kan måske ind imellem godt have lyst til at det kunne ses eller mærkes noget mere. Men det rækker ikke ved at han er os nær.”

ILM:

”Men når jeg ser mod himlen, så virker den uendelig langt væk. Når jeg taler om at nogen er i himlen, så er det netop dem som jeg

savner, jeg taler om, dem jeg må undvære – dem, der ikke længe er mig nær. Er det ikke et problem, at Jesus er i himlen?”

NHA:

Himlen er på en vis måde en grænse, et lukket land. Den er det sted, hvor jorden ender. Men fortællingen handler også om, at den grænse gennembrydes: Vi kommer ind en under åben himmel, med Jesu himmelfart er vi lige præcis under åben himmel. Himlen er ikke mere så meget en grænse, noget som er ukendt og uopnåeligt for os; nu er den det sted, hvor vi hører hjemme. Ligesom jorden nu også er det sted, hvor Gud bor. Med himmelfarten ophæves skellet og grænsen mellem himmel og jord. Vi hører hjemme begge steder, ligesom Gud er hos os både det ene og det andet sted.”

ILM:

”Der er en, der i et eventyr har prøvet at forestille sig, hvordan himlen er:

Nogle børn kommer i himlen og de går igennem himlens port, og der ser de at himlen ligner det land de kom fra, bare meget skønnere. Og så går de igennem endnu en port, og så er det det samme engang til, bare endnu herligere.

På den måde er himlen egentlig ikke så fjern eller fremmed. Vi hører til der, og den er noget, vi kender. Den er den virkelige udgave af det, som jorden skulle have været.”

NHA:

”Ja; og derfor tror jeg ikke, vi skal tænke himmel og jord som to modsætninger. Det er et af budskaberne i Kristi Himmelfart: Himmel og jord hænger sammen.

Så det at Jesus er i himlen betyder, at han også er hos os: Han er over os og i os og imellem os.

Han er over os, og han er den sidste vi skal møde, den som skal dømmes os og lade vores liv blive omfavnet af hans barmhjertighed.

Han er i os som den, der bor allertættest på vores hjerte og som er lige så tæt på os som vores eget åndedrag.

Og han er imellem os, fordi han møder os i vores medmennesker og gøre vores næstes nød til noget, der vedkommer os.

Så det er ikke ”et problem” at han er i himlen.”

ILM:

”Men ved at Jesus knytter os sammen med vores medmennesker, så har vi jo pludselig en opgave ude i verden, en mission i forhold til dem. Men sommetider synes jeg det bliver lidt abstrakt, det med at have en opgave i hele verden. Jeg køber ikke den her med, at en fremmed er en ven, du aldrig har mødt. Mine venner er mine venner, fordi jeg har mødt dem. De gange vi har mødt hinanden har knyttet os sammen.”

NHA:

”Det handler jo heller ikke om at du skal være venner med hele verden. Men du har fået et budskab til hele verden: Budskabet

om, at vi er frie fra kravet om at skulle leve op til alle normer. Vi kan leve med en paradishorisont over os selv og vores daglige liv. Det er så vigtigt, at vi må unde andre at høre det budskab. ”

ILM:

”Så er det vel derfor, at der findes kirker overalt i verden. Det er på en måde et tegn på den mission, Jesus har givet os. Kirkerne viser, at vi alle sammen hører sammen, fordi vi er mennesker. Og kirkerne vidner om, at Jesus har stillet os en opgave: Nemlig den, at hele verden skal høre om, hvordan Guds himmel nu hvælver sig over os og åbnes for os.”

NHA:

”Og som englene sagde til disciplene, så skal de ikke leve deres liv med himmelvendte øjne. Vi skal være i øjenhøjde med hinanden og vi skal forkynde budskabet og leve det ud. Og det skal gøres, hvor vi bor, og det kan gøres ved at hjælpe de kirker, som har brug for hjælp til at nå videre ud. Vi gør det ved først og fremmest selv at lade os gribe af budskabet. Så kommer resten helt af sig selv.

Efter Jesu himmelfart og hans ord til disciplene på bjerget, så er der én ting, som gælder for alle Jesu venner: Vi har fået en mission.”

ILM:

Og når man nu bliver sendt ud på en mission, så plejer der at være noget udstyr man får med til at kunne klare strabadserne undervejs. Hvad har vi i rygsækken?” (tager rygsæk på)

NHA:

Den afsked, Jesus tager med disciplene er fuld af løfter.

De løfter gælder både disciplene og os. Det er løfter vi kan leve livet på. Løfter kan gøre ting mulige, der ellers var umulige. I løfterne ligger der både noget, vi kan gøre og som betyder noget her og nu i vores liv, og samtidig ligger der det i løfter, at der er noget, vi kan vente på. Ikke passivt, så vi sætter os ned med avisen og venter på at der sker noget. Den venten, som ligger i løfterne er en ventetid med fylde, med fylde af Guds nærvær.

ILM:

”Så det mest sikre, der kan siges om vores liv, er: Gud er hos os.”

NHA:

”Ja!”

Sidsel (9 år):

”Amen!”